

גיליון מס' 1703 * כ"ה בתמוז תש"ס * 28 ביולי 2000 * כפר הנשיא

**הדמעות הכי מכאיבות
הן אלו שנשארות בפנים
ולא זולגות על הפנים
ולכן
כדאי לבכות לפעמים**

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

*** * * * ***

שבוע טוב לכל קוראינו כאן שם ומעבר לים.
בשבוע שעבר נפרדנו מאדם יקר לנו, ומן הטבע - העלון השבוע שופע מילים לזכרו של מייקל.

עוד בעלוננו, אדי נ' עונה מעל גבי הנייר לדליה ו' ולאדם ב"ח על כתבותיהם בשבוע שעבר, הודעה על אליפות שחמט העומדת להפתח כאן בזמן הקרוב, והודעות שונות מועדת החבר המבוגר.

צוות המרכזית מעדכן אותנו, מכתב פרידה ותודה מדריה ב', ושבי 'מכניס' אותנו לעניינים בכל הנוגע לבית בלונד.
שולי כותבת כמה מילים לזכרו של מוסי, מהמרפאה תזכורת על מה לעשות בעת הכשה מנחש (לא עלינו), וכתבה חביבה מהאינטרנט - לא מספרת לכם על מה. תקראו לבד!!

עד כאן על מה שתוכלו לקרוא בעלון.

ועכשיו - מה תוכלו לעשות ביום ו' בערב - כשתסיימו כבר לקרוא הכל:

לאחר ארוחת הערב, ביום שישי, כולכם מוזמנים לקפה וכיבוד בבריכה.
(עדיין על חשבון הברון.. BUT NOT FOR LONG)

סוף שבוע טוב לסלנו, והשמש תעבור עלינו.

שבת שלום בשם המערכת
דליה

ימי הולדת

30/7 אתי אדלשטיין

עמוס ניצן

אילת פרחי (נכדה-וטרמן)

מיכאלה בן-חנור (נכדה)

31/7	אודי וגנר מרב בולדווין
1/8	בטי דוארי נחמן אנגלסברג אהוד אלמן אורה קנופס אורלי ליפשיץ ינאי קולט סתו דיבון (נכדה)
2/8	נעמי איתם (נכדה-ארנברג)
3/8	דליה וגנר מיכל דדוש לטון מזרחי
4/8	בועז נאי ליאור בן-זאב הגר טוביס (נכדה-גניסלב)
5/8	ציונה מזרחי דרור זין הופ ינטיס

ימי נישואין

30/7	גב' חוה פרנק ומר אמיל פרנק
31/7	חניתה וזהר בן-דוד
1/8	אילה ואילן שור רותם וגיל בט
3/8	שילה והנרי בן-יהודה
5/8	ליאורה ורובי ווינשטיין נואית ועופר גלעד



ליוונו בצער חבר יקר מאוד - מיכאל כהן שנפטר באופן מפתיע בשבוע שעבר. יהי זכרו ברוך ותנחומינו למשפחה העניפה.

טובי ינטיס - נהג האמבולנס שלנו, עשה שלוש היחות רצופות לצפת ביום אחד:

1. נחמן אנגלסברג נפגש והוכש מנחש השכם בבוקר. לנחמן שלום (הנחש מת?). המרפאה ניצלה הזדמנות מצערת זו להזכיר לכולנו כיצד לנהוג בעת הכשה).
2. שולי לבית דיבון נעקצה כנראה ע"י עקרב בזמן שארזה את חפציה לפני שובה לניו-זילנד. לשולי "שלום" ולהתראות. מקווים שלא לקחת איזה מזיק חזרה במזוודתך.

3. מאיר ריינס שחזר בינתיים הביתה ומרגיש טוב יותר.
ובאותו עניין - החלמה מהירה לרותי ג'קסון המאושפזת בבית חולים - צפת. רותי - תחזרי אלינו במהרה בריאה ושלמה.

חומן חזר הביתה ונראה כאילו עבר טיפול במסגריה ולא בבית חולים.
מסקנה - לא כדאי לטפס על גגות ללא מצנח.

ילדינו מכל הגילאים מבליים טוב בחופש הגדול:
- נעורים ונעורון - 3 ימים טיול פלגי מים בהנחיה של עפרי וגנר ובלווי עדי המדריך.
- התלתנים היו בפארק נחשונית. מאוד מומלץ. הם מאוד נהנו. הנעורים ארחו קבוצת מחץ מארה"ב.

אנשים נודדים.
אלינו הגיעו אילנה וענבל פרנק המצטרפות לשקד וירדן שנמצאות כאן מתחילת החופש, רפי אמור להגיע בעוד כשבועיים.

מלווין, ג'יין ואיזק חזרו מהחתונה של אנדרו (עדי) סימונס ובח"ל באנגליה.
מחכים לשמוע רשמים, ובינתיים מזל טוב.

דריה בלאורי נוסעת לארה"ב בתקווה שהפעם ירשו לה להכנס. בהצלחה דריה!

צביה קוניגס נוסעת לביקור משפחתי בהולנד - תבלי יפה.

במשלת הערערים עובדים יום ולילה כדי לספק רבוי הזמנות גדולות (בלי העין הרע).

אורלי גולדברג השתחררה מצה"ל בשעה טובה.

מור גולדברג סיימה קורס סמב"ציות.

אלעד שרקי החליף את איציק במשק הילדים. איציק יצא ללימודי מדריכי טיולים.

ואמנם לא בכפרנו הקט - אבל מאחר ולהרבה מאיתנו קשורים למעצמה הבריטית - מזל טוב ל-QUEEN'S MOTHER שקיבלה מברק מהמלכה בהגיעה לגיל 100.

ולסיום ברגעים אלה אנו שומעים ששיחות קמפ-דיוויד נכשלו. האם אנחנו מופתעים? מאוכזבים?

שבת שלום ושבוע שקט עם הרבה בריאות.

ליקטו ורשמו - צוות המעוררים של הערערים

*** * * * ***

קראתי בעיון רב את מכתבך ב'דברי' האחרון, יכול להבין את טיעוניך, ואפילו להסכים עם מרביתם. אך יחד עם זאת, יש לי מספר הסתייגויות מהשתתף המתנשאת, בפרט נגד "חלשים". האם היית כותבת באותו נוסח גם אם היה זה חבר ותיק, מכובד, בעל מעמד בחברה? לכן, ראשית כל אני רוצה "להגן" על מור גולדברג, שהיא נערה איכותית וחיונית, ואת עשית אותה לדורסנית ופושעת ללא תקנה.

עכשיו יש לי חדשות בשבילך, דליה. מקרה דומה לזה שקרה לך, קורה לי לפחות פעמיים בכל

שבוע ואכן, אני מסכים איתך, זה נורא מרגיז, בפרט שאתה מאחר לעבודת ההוראה בכיתה של 20 ילדים, שיושבים ומחכים לך. ובכל אחד מהמקרים ל"נאשם" יש סיפור מעורר דמעות, מדוע לא חזר בזמן, או לקח רכב אחר, או לא קרא נכון את הסידור, או הרכב התקלקל, או הכבישים היו עמוסים, או קרתה תאונה, YOU NAME IT!! ואילו על כל מקרה כזה שקורה לי, הייתי ממלא שני עמודים וחצי, נדמה לי שזה היה פותר בעיה לעורכות העלון.

לכן דליה, יש לי הצעה אלייך: בימים אלה מחפשים מישהו שיקח על עצמו את התפקיד (המקולל) של רכז התחבורה. מדוע שלא תתנדבי למשרה, ותוכלי לגבש רפורמות, לחנך את הציבור, ולשפר את המצב, במקום לזרוק בוך על נערות חסרות מגן.

בהבנה ובסימפטיה, אך קצת בכעס - **אדי נמנוב**

*** * * * ***

(תשובה לאדם - כנראה - ד.א.)

במאמריך המלומד, ראיתי הרבה נקודות מעניינות וחיוניות, אך אינני יכול להסכים עם מסקנתך לגבי כתבותיו של אריק. אצל רוב הוותיקים אפשר היום להגדיר את הקיבוץ כ"החלום ושברו". וכל אחד מתייחס אחרת למצב החדש (היו אפילו התאבדויות בקיבוצים על רקע זה).

הניתוח שלי הוא מאוד פשוט: השינוי הוא "רעה" (או "טובה"), שקיבלנו על עצמנו, כחברה דמוקרטית, ונצטרך לחיות עם זה. אבל מכאן, ועד לכך שכל דבר שה"מובילים" וה"מנהלים" עושים, הוא נכון, והביקורת איננה במקום, זו פגיעה באינטלגנציה של ההמונים. הפתרון הוא בהקשבה, ולא ביהירות של "הממסד" שאינו שוגה. היו בחברה שלנו מנהיגים יותר מוצלחים, אך "זמנם עבר". אבל זה לא אומר שלא ניתן לינוק מנסיונם. אין צורך להמציא מחדש את הגלגל, כולו.

אדי נמנוב

*** * * * ***

בשבוע הבא, תחל אליפות הקיבוץ בשחמט. הטורניר יתקיים לפי השיטה השוויצרית (שיטה של סיבובים) ולכל שחקן יהיה משחק אחד בשבוע.
הטורניר ימשך כחמישה שבועות כשבסופו -
הגמר יערך במועדון החברים.
כל המעוניין להשתתף -
מוזמן לפנות ל**זהר דבולט** - 4076.

חוגגים יום נישואין 50

לבטי יצחק עדר - בים שישי 11.8.00 בשעה 10:00
במועדון הזהב.

בית התעסוקה

יש לנו דברים יפים מאוד למכירה. אתם מוזמנים להכנס להציג.

הרצאה בנושא "מניעת נפילות בגיל המבוגר"

תתקיים ביום שישי 4.8.00 בשעה 10:00 במועדון החברים.
המרצה: איריס יחיאלי - מרפאה בעיסוק של שרותי בריאות כללית.
ההרצאה חשובה מאוד - נא לא לפספס.

טניס שולחן

חברים מגיל 50 שמעוניינים לשחק טניס שולחן במקלט ליד הבית של הרי ברק, מוזמנים ליצור קשר עם הלין.

להתראות - **הלין**

*** * * * ***

הגיע הזמן לתת דיווח מהמרכולית. הרבה דברים השתנו מאז הדיווח (ויכוח) האחרון ומצבנו הכלכלי השתפר מאוד. היום כבר ברור לגמרי שצדקנו (צוות המרכולית) שהגרעון שנוצר לפני שנה, היה בגלל שלא הוספנו למחירים אחוז רווח מספיק גבוה כדי לכסות את המשכורות של העובדים, יחד עם השערות שגויות של רמת המלאי. כידוע לכם, הרחבנו את שעות הפתיחה של המרכולית לנוחיותכם והקטנו הוצאות על ידי הפחתת כח אדם בערב. לפי התגובות, כולנו מרוצים מצעד זה. בהשוואה לאיזור, המחירים שלנו עדיין תחרותיים, בעיקר במחלקות החלביות, הפירות והירקות. במחלקות אחרות התחרות מאוד קשה בגלל המבצעים שהרשתות הגדולות מקבלות עבור הכמויות האדירות שהם קונים. למרות זאת, לפי הבדיקות שלנו, אנחנו מצליחים למכור במחירים סבירים.

היינו רוצים להאיר את תשומת לבכם למספר דברים: אנחנו יודעים שמרגיז שמוצר מסוים או סדרת מוצרים נעלמים מהמדף פתאום. בדרך כלל יש הסבר הגיוני:

1. החוב לאותו/ם ספק/ים לא שולם (להזכיר אין די כסף). לכן הופסקה זמנית ההספקה.
2. הספק שכח לשלוח לנו או זמנית אין לו.
3. לנו לא כדאי להחזיק את המוצר - נשאר על המדף די זמן.
4. עקב אירועים מסויימים כגון מסיבות או טיולים שלא תואמו מראש, כל המלאי של אותו מוצר נקנה. אין אנו מסוגלים להחזיק אין סוף מלאי וכשמוצר מסוים נגמר פתאום, לא תמיד אפשר להשיגו מידית.

אני רוצה להזכיר לכם שאפשר להזמין דברי חלב מסויימים כמו יוגורט וגבינות קשות בכלים מסחריים (זול יותר). אנחנו מקבלים סחורה 3 פעמים בשבוע, אז זמן ההספקה הוא יומיים!!

דברי מאפה: למי שבאמת חשוב לו לקבל לחם מסויים בין אם מדובר בלחם רגיל, לחם מיוחד, או לחמניות, מתבקש להזמין יום קודם (ישנה רשימה על הקיר במחסן). אפשר גם להתקשר במשך הבוקר של אותו יום. כמויות של לחמים, לחמניות ופיתות, משתנות בצורה קיצונית, לכן לא ניתן להחזיק מלאי. דוגמא היא מה שקורה בימי שישי: מתוך הזמנה קבועה של 120 חלות, או שנשאר בסוף היום עד 30!! חלות או שעד השעה 12:30 לא נשאר זכר לחלות!

לשירותכם תמיד - **צוות המרכולית**

*** * * * ***

סוף-סוף למדתי בעל-פה את מספרי החשבון של כל החברים. טוב, כמעט כולם ועכשיו, שהכל יושב טוב בראש, הגיע הזמן לעזוב לפני חודשיים, כשנחתתי בארץ, עם בן זוגי, לראשונה לאחר שנה וחצי, התרגשתי כל כך להראות לו, להכיר לו, את המשפחה, את הבית, את הכפר. נהננו וחוונו פה בצורה בלתי רגילה.

בדרך חזרה, פקיד הגבול היה נחמד אלי - הסתכל במבט אבהי ואמר: "אני רואה שאת עצובה לעזוב את הבית, ומתגעגעת. בואי חמודה, אני אסדר רק בשבילך חופשה מוארכת" לא הספקתי להודות לו.

אבל חוץ מהישבן, שעדיין קצת כואב מהבעיטה שחטפתי משלטונות הגבול האמריקאים, אין עוד חברות חמורות.

אז קיבלתי הזדמנות לחזור לפה לעוד קצת זמן, ולמרות הנסיבות הלא כל כך נעימות שבהללן נוצרה הזדמנות זו, הצלחתי, אני חושבת, להפיק מהמצב את המירב.

היה לי זמן לספוג עוד: עוד מהמשפחה והחברים, עוד מהחיוכים וה"מה שלומר? ומה את עושה עכשיו?" במדרכות הקיבוץ (או בקופה בחד"א), עוד מהשינוי וההפרטה ("אבל זו לא קציצה! לדעתי זו חצי קציצה! אני דורש זיכוי של 15 אגורות!"), עוד מהנוף ועוד מהרגשת הביחד שלמרות הכל, לדעתי (האישית והאולי משוחדת), עדיין קיימת. יצא לי להיות פה כששניים מעמודי התווך של הקיבוץ שלנו הלכו לעולמם, מוסי ומייקל כהן, ויחד עם העצב, אני מרגישה כבוד גדול שיכולתי להיות נוכחת בלוויות, ויחד עם המשפחות וכל הקיבוץ, לומר שלום.

עכשיו אני נוסעת לסן-פנסיסקו, איפה שגרתי ב-9 החודשים שקדמו לבואי. התקבלתי לקולג' שם, ואם הכל ילך כשורה (!), אז בסוף הקיץ אתחיל תואר ראשון בפסיכולוגיה ותיאלוגיה.

הפעם אני לא סומכת על מצב רוחו של פקיד הגבול, ואצלי בטוח הוא לא ימצא שום דבר, חוץ ממסמכים המעידים על תמיכה כלכלית אז נתראה אני מקווה, בביקור בשנה הבאה ליד הקופה.

בידידות וחום - דריה

לחברים שלום.

הקיץ בעיצומו וכך גם עונת התיירות והביקורים. רבים מטיילים באזור ומחפשים מקומות לינה, כך גם אצלנו. הארוח הכפרי מלא, וכך גם בית-בלונד נמצא בתפוסה כמעט מלאה. הדבר טוב לכשעצמו וטוב שבאים לבקר ונעים לארח, אך חברים צריכים להבין שעם כל הרצון הטוב, אין באפשרותי לראות את כולם ולתת תשובה חיובית לכל בקשה.

דבר נוסף שעל החברים להבין הוא שבית-בלונד לא מתקצב ואני מתנגד לגבות כסף מהחברים עבור השימוש בחדרים.

על החברים לעזור לי בכך ולא להזמין חדרים עבור תושבים או אורחים של אורחים, אלא להפנות אותם אלי כי יש באפשרותי לגבות כסף עבור השימוש בחדרים ובכך לתקצב את הטיפול והשימוש בחדרים.

החדרים לכשעצמם זקוקים לשיפוץ וטיפול, אך עקב בעיות תקציב, אנו עושים את ההכרחי ומתפשרים בין הרצוי למצוי ומתקנים בשעת חרום.

אני פונה לכל החברים לעזור בשמירת המקום ולנקות לפני ואחרי, כי רמת הנקיון משתנה מחבר לחבר ואיננה אחידה. אם חסר משהו בחדרים יש להודיע לי.

דבר אחרון: תרומות של ריהוט יתקבלו בברכה.

בברכת חברים ושיעבור הכל ממול - שבי

נלקח מהאינטרנט

לפני שבועיים חל יום הולדתי ה-36 במקרה, גם לא הרגשתי כל כך טוב באותו בוקר. ירדתי למטבח לארוחת בוקר, ותיאירתי לעצמי שאשתי תהיה בוודאי חמודה ותגיד: "עד 120" ואולי תהיה לה גם מתנה עבורי.

אבל היא לא אמרה אפילו "בוקר טוב", שלא לדבר על "עד 120".

חשבתי, נו, ככה זה עם האשה, אבל ניחא, בטח הילדים יזכרו. הילדים נכנסו גם הם למטבח, אולם להפתעתי, לא הוציאו אף מילה. בנסיעה למשרד לא היה לי מצב-רוח טוב במיוחד, והרגתי די מזופט, אך משנכנסתי למשרד, נתקלתי בג'נט, מזכירתי, שאמרה: "בוקר טוב בוס, יום הולדת שמח".

עבדתי במשרד עד הצהריים, ואז שמעתי נקישה בדלת, וג'נט הציצה ואמרה: "תסתכל איזה יום נפלא בחוץ, ולך יש יום-הולדת. מה דעתך שנצא לצהריים רק אתה ואני?" עניתי ללא היסוס "קדימה", ותוך כדי כך חשבתי שזה הדבר היפה ביותר ששמעתי כל היום.

יצאנו לארוחת צהריים. לא הלכנו למקום הרגיל, אלא למסעדה קטנה ונחמדה מחוץ לעיר. שתינו כמה מרטיני, ונהנינו נורא מהארוחה.

בדרך חזרה למשרד היא אמרה: "תראה איזה יום יפה בחוץ, האם אנחנו חייבים לחזור למשרד?" "לא בהכרח" עניתי, ואז היא אמרה: "מה דעתך שניגש לדירתי, ונשתה איזה מרטיני נוסף או שניים?" הלכנו לדירתה, שתינו משקה נוסף, ואני הצתתי לעצמי סיגריה. כשהיא פנתה אלי, ואמרה בקול מארה "אם לא אכפת לך, אני חושבת שאלך לחדר השינה ואחליף בגדים למשהו יותר קל ואוורירי, "בבקשה" אמרתי. היות ובאמת לא התנגדתי, היא נכנסה לחדר השינה, ולאחר כ-6 דקות היא יצאה משם, נושאת עוגת יום-הולדת ענקית, ואחריה הופיעו גם אשתי והילדים, ששרו "יום הולדת שמח לך" ואני ישבתי על הספה, בלי שום דבר עלי, פרט לגרביים



עקב החום הגדול ואולי גם בעקבות הבניה המתרחשת בקיבוצינו, הנחשים ושאר החרקים המסוכנים יצאו לעבודה.
להלן הוראות טיפול בהכשת נחש:

עשה:

1. השכב מיד את הנפגע במנוחה מוחלטת.
2. קבע את הגפה הפגועה.
3. קרא לאחות, נהג אמבולנס או מ.ד.א - 101 על מנת לפנות ופנה בדחיפות את הנפגע בשכיבה לבית החולים הקרוב.

אל תעשה:

1. אל תנסה לחתוך ולמצוץ את הארס מפצע ההכשה.
2. אל תניח חוסם עורקים על הגף המוכשת.
3. הימנע מקרור איזור ההכשה.
4. אל תנסה לתפוס את הנחש.
5. הימנע ממתן משקאות אלכוהוליים לנפגע.

מניעה של הכשות נחשים:

- ניתן להקטין את מספר ההכשה על ידי נקיטת אמצעי זהירות ומניעה פשוטים:
1. אין לשלוח ידיים למקומות חבויים, שבהם עלול להסתתר נחש: מאחורי שיחים, מתחת לאבנים, במחילות וכדומה.
 2. בטיולים יש לנעול נעליים גבוהות, רוב ההכשות קורות בגפיים התחתונות, ונעליים הן אמצעי מיהון יעיל בפניהן.

3. יש להיזהר במיוחד בשעות בין-הערביים ובלילה. נחשים ארסיים רבים בארץ הם ליליים.
4. יש להקפיד על ניקיון הסביבה ולפנות ערמות אשפה, גרוטאות, אבנים וכד'.



למוסי היקר,
צר לי שלא אהיה ביום ה-30 שלך. אתה היית אהוב עלי תמיד באופן מיוחד. הקשר המיוחד שנוצר ביננו היה בעיקר משנות הנעורים, כאשר בחרתי לעבוד במטע - ולעיתים כה קרבות עבדנו כתף אל כתף, ובעוד אנו קוטפים או מדללים את הפרי, היינו נכנסים לשיחות פילוסופיות עמוקות על דת, יהדות, משמעות החיים וכו'.
אינני זוכרת אם הסכמנו או לא, נשארו לי רק עמוק בליבי משקעים של מודעות, שקיבלתי תקווה, חום ושמחת חיים - בשנים שכה נאבקתי למצוא טעם לחיים, בעולם שנהיה יותר ויותר אנוכי וחומרני (וכך כבר אז ראיתי את הקיבוץ שהולך ומשתנה וזה היה לפני 30 שנה ויותר!!)
בשנים שהייתי בחו"ל, אתה היית בין אלה שכל כך התענגעתי לראות שוב.
כשהגעתי לכאן, לחגיגות היוכל, היה זה אושר מיוחד להיות שוב בביתך, עם מיכל, לשתיית כוס תה אתכם - ולחלוק את כל השנים שחלפו. ראיתי אז כיצד בריאותך התדרדרה - וכל כך הודיתי בליבי שעדיין היתה לי הזכות להתראות, ושיכולת לקחת אפילו חלק פעיל קטן בחגיגות היוכל.
לא חלמתי שעוד אצליח לבוא כבר שנה וחצי לאחר מכן, שוב לביקור.
ועתה באמת כבר נאבקת עם בריאותך. אף על פי כן, הראת שמחה כה גדולה (יחד עם מיכל) לראותי שוב. והפעם סיפרת לי סיפורים שעוד אף פעם לא שמעתי - על אבא (שלנו - איזי דיבון), כמה שנהנת לעבוד איתו בשדות (חלסה של אז) ועוד דברים שונים על תנועת הבונים והימים הראשונים.
בעמקי ליבי ידעתי שעלי לנצל כל הזדמנות לקפוץ ולבקר, וכל פעם בצאתי מביתכם היית אומר לי - "I NEVER HAD A DOUGHTER"
"YOU COULD HAVE BEEN MY DOUGHTER" זה כבוד גדול עבורי, ולאחר שאבי נפטר - אתה היית בשבילי דמות כמו אבא, שעדיין מחזיק ברעיונות, באידיאלים ובחזון איתם באתם לקיבוץ ולארץ ישראל.
מאוד מאוד תחסר לי מוסי.
אהבתי לך מיכל עומדת, חזקי ואימצי. וכן גם לכל המשפחה.
שלך הבת - YOU NEVER HAD
בחיבה כה עמוקה - **שולי (שולמית)**



אני רוצה להודות לצוות המרפאה ולכל החברים שהתעניינו, שאלו, ביקרו ותמכו בי ועדיין תומכים.
תודה מכל הלב - **רומן**

למייקל ז"ל ידידנו משכבר הימים.

אות ועוד אות למילים מתחברות
למחשבות בתוכי שהן כה נוגות.
יש אלפי מילים העומדות לרשותי,
אך אינן יכולות לתאר מכאובי.

על אדם שהלך טרם זמנו,
על אדם שיצר עד רגע מותו.
על אדם שידע לשחק במילים,
על אדם שהלחין למילים צלילים.

הסתפק במעט ושמח בחלקו,
לא עסק בקטנות ובגדולות ידו.
לא היה מלאך ובוודאי לא מושלם,
הצחיק והרגיז ובישיבות נרדם.

זה שקרא בכפות ידינו,
זה שראה שם עברינו,
זה שגורלו של עצמו לא גילה,
זה שחלף מסובב אהבה.

פילוסוף מקורי וראש שבט ענף,
ידיד אמת, בעל, אב וסב.
המילים בנאליות לעומת רגשות,
הכל נאמר בפרץ דמעות.

רחל אבידור

דברים לזכרו של מייקל:

את מיכאל כהן, או כפי שהוא נקרא בפי רבים "מייקל" הכרתי בתחילת דרכי בכפר הנשיא, בתקופה שבה ביקרתי את ציונה לפני הנישואים ויצא לנו לשוחח בעיקר על השוני בין הקיבוצים שלי ושל. הוא היה אז מנהל המפעל ומאוד התעניין בנעשה בדפוס בארי וביקש לארגן לו סיור במקום. כך, בזמן התכנסות איגוד התעשייה הקיבוצית בבארי, ערכנו את הסיור בשעת אחר הצהריים והוא התלהב מכמות העובדים ליד המכונות באותה שעה, ועוד יותר מכך שלא היה אף שכיר במפעל והוא אמר לי בקצת כאב שחבל שבכפר הנשיא זה לא כך אבל מיד הציע לי לעבוד ב"הבונים" לכשאחליט לחיות בכפר הנשיא. מכך תבינו ש"באשמתי" אני ב"הבונים" עד היום. במשך השנים יצא לנו לשבת יחד בכמה ועדות, ובעצם הוא היה אלוף הועדות ולא החמיץ אף ועדה. אני באתי מקיבוץ מאוד ממוסד וקשוח ולא הבנתי את המנטליות של כפר הנשיא ועוד יותר את דרך חשיבתו ופילוסופיות החיים של מיכאל עד כדי כך שלעיתים חשדתי בו באיפה ואיפה שהוא מגלה בין חבר זה או חבר אחר, או פשרנותו ויתוריו בנושאים שבעיני היו ייחודיים ובל יעבור מבחינת הקיבוץ והיו לנו התנגשויות לא מעטות ואיבדתי את אמוני בו. בשיחות איתו שהגיעו גם לטונים גבוהים ותמיד מציד, כי הוא אף פעם לא צעק וידע להפנים את כעסו ובדרכו ובסובלנותו, ידע איך לסיים את השיחה בדברי רוגע וחיוך.

מיכאל היה אדם נערץ עלי וותיקי הקיבוץ על כך למדתי בשיחותי עם אנגה וגם מהשכירים העובדים במפעל, בעיקר אלו שעבדו תחת ניהולו ומודים לו בכל עת. יחסי ומחשבותי אליו השתנו רק בתקופה האחרונה, דרך התייחסותו לתיפקוד הממסד ותשובותיו לכל הכותבים נגד הממסד. כאן הרגשתי שאני מתחיל להבין את נפשו של מיכאל, שבעצם הוא שנא ריב ומדון ומאוד כאב את הניתוק וההפרטה של חיינו החברתיים ועתיד הקיבוץ. לאחר כל תשובה כזאת, רציתי להשת אליו ולחזק את ידו, אבל בגלל בעיות אישיות, לא דיברתי איתו.

עד לאותו בוקר רע ומר שבו שמעתי על פטירתו והרגשתי מחנק בגרון וידעתי שהחמצתי הזדמנות לומר לו את אשר אני חושב עליו עכשיו, ואמרתי בלחש בזמן שכיסיתי אותו בעפר, שאדם חוטא לפעמים בלשון הרע על חברו ושכנו וכל השנים כיבדתי אותו כאדם וכחבר קיבוץ אף על פי שלא הבנתי את צפונות ליבך. ידעתי שלפני עומד אדם עם אופקים רחבים, אדם משכמו ומעלה, וכולי צער על שלא ידעתי לפענח צפונות אלו שגרמו לי לחיות תקופה ארוכה בתחושה של כעס כלפיך ועל כך אני היום מבקש ממך סליחה ומחילה ותבקש לנו רחמים משמיים.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים ונוח על משכבך.

שבי

מהנכדים:

סבא היקר,

ניסינו הנכדים, לכתוב לך משהו קטן מהלב ומסתבר שהמשימה לא פשוטה. זה קשה, לא משום שאין מה לומר, אלא משום שכל זכרון ופיסת חיים איתך (מבלי להכנס לקלישאות) תמיד אומרים שמחה, הומור ותובנה השמורים רק למעט יחסי סבים-נכדים. ממרחק גילנו הצעיר, אפשר לומר שאפילו קינאנו בך. ידעת לחיות את החיים במלוא המרקם, לא לבזבז שניה ולהקים שבט עצום בישראל שהוא, במלוא הצניעות, מלח הארץ הזאת. אתה יכול להיות בטוח שהמורשת שהנחלת לנו: אהבת האדם באשר הוא, הסבלנות, שמחת החיים והנתינה לכלל, תמשיך ללוות אותנו, את בנינו ואת נכדינו תמיד.

הגיע הזמן לנוח - אז שכב על משכבך בשלום.

אוהבים - הנכדים

מפי הרשי:

אני מרשה לעצמי לקבוע שמייקל היה איש מיוחד. היה לו ראש פתוח ותחומי התעניינות אינסופיים. כתוצאה מכך, היה מסוגל להתייחס כמעט לכל נושא, עם ידע, עם חכמה, ולעיתים בהומור. למייקל היתה היכולת לשוחח עם כל איש על כל נושא ותמיד הפתיע אותי ביכולת שלו לתרום לכל שיחה. בהיסטוריה של הקיבוץ שלנו מייקל תרם רבות לבניית הקיבוץ, לפיתוחו ולהתמודדות עם בעיות עתיד. הוא הצליח להשאיר את חותמו בכל כך הרבה תחומים של חיי כפר הנשיא - בכלכלה, בפיתוח התעשייה, בענייני חברה, בחיי התרבות (כולל הופעות על הבמה) ובהרבה פינות אחרות של חיינו. הרשימה ארוכה מכדי להכיל את כולם. מייקל גם עבד שנים רבות מחוץ לקיבוץ - בשליחות בדרום אפריקה, בניהול תל-חי, ובזמן האחרון בבית ספר "מבוא הגליל".

הוא המשיך לעבוד יום מלא עד יומו האחרון. ועם זאת, תמיד מצא זמן לעיסוק בענייני המשפחה ובתחביבים הרבים שלו. החל בהלחנת מוסיקה ונגינת הקלרינט, וכלה ביצירת פינה יפאנית בגינתו. הוא היה דוגמא של בן אדם שהיה עסוק מאוד אך תמיד מצא זמן לעשות דברים נוספים: במיוחד כשמדובר באפשרות להאזין, לשוחח ולעזור לחברים אחרים. אינני מסתיר שהייתי מלא קנאה מההספק שהוא השיג.

עכשיו אני מבקש לפנות אל המשפחה של מייקל. אל ריני, צביה, אילנה, דורון, אורית, דניה, מרגלית, אחיו ג'וסי ולכל בני המשפחה.

מטבע הדברים, בחיי המשפחה, יש ימי עצב וימי שמחה. והנה במשך השבועיים האחרונים חגגתם את בר-המצווה של עמית כאן בכפר הנשיא, ואת בר המצווה של דניאל בנוה מונסון. והיום שוב יום עצוב מאוד עבורכם. לכן, בשמי ובשם הקיבוץ כולו, אנו משתתפים בצערכם הגדול, ומאחלים לכם להרבות בשמחות במשפחה, כפי שמייקל בטח היה מצפה מכם.

לבסוף, כמה משפטים בנימה אישית. מעל לכל, בשבילי, מייקל היה ידיד מיוחד. הידידות שלנו התחילה לפני 58 שנה בגורדי-ליז. לפעמים אני חושב לעצמי שהוא המציא את המילה "ידיד" - אחרת איך הוא הבין כל כך טוב את משמעות המילה.

במשך כל השנים, מייקל, כפי שאומרים באנגלית: HE WAS ALWAYS THERE FOR ME בכל עת, ובכל עניין הוא היה שם בשבילי - לעזור, לתמוך, ובעת הצורך לא פחד גם להגיד לי את האמת של אותו הרגע. וכך הוא התנהג כלפי שוש והמשפחה שלנו.

כן, היום איבדתי ידיד בכל מובן המילה. המשפחה איבדה בעל, אבא וסבא. הקיבוץ איבד חבר יקר ואדם מיוחד במינו. יהיה זכרו ברוך!

מפי אורלי - בייס "מבוא הגליל":

מייקל היקר, הגעת ל"מבוא הגליל" לפני כשנתיים להיות גזבר בית-הספר. כל מה שידעתי עליך היה שאתה "אבא של צביה". אך מהר מאוד התמלאה לי דמותך כאישיות בפני עצמה - קורנת, ייחודית וחיונית. היית יוצא דופן בתוך עדת המורות - גבר מבוגר, חייכן, אופטימי וספוג תרבות. בכל סיטואציה - גם בתוך הלחץ הגדול - ידעת לתת את העצה הידידותית והמילה הטובה בניחוח אנגלוסקסי עדין טבול בגוון ההומוריסטי האופייני לך כל-כך, שהשרה אווירה טובה ונינוחה סביבך. הקשר שלי איתך לא היה על הבסיס המקצועי - כי אם דרך המוסיקה, כמובן. רבות סיפרת לי על שנות ה"חדר", עולם התפילות והמזמורים היהודיים ששמעת בבית-אבא, וההתחברות ההדרגתית לעולם ש"בחוג" - המוסיקה הקלאסית, תקופת הקומפוזיציה האקספרימנטלית ובמיוחד האהבה הגדולה שלך לג'אז. היית אדם משכיל מאוד, אוטודידאקט מובהק - עם ידע נרחב בתורות הפילוסופיה והחינוך, ובכל דיון תרמית המון באמירות וההיגים מהתחומים האלה. עם זאת, לא נעדרת חוש מעשי ורגליים נטועות היטב בקרקע: מוצא פתרונות לבעיות, יצירתי ובעל תושייה. מין שילוב נדיר של רוחניות ומעשיות, שהשתלבו זה בזה בהרמוניה. ואולי זה מה שעשה אותך לגזבר מיוחד כל-כך. השתלבת בחיי בית-הספר בתחומים שמעבר לגזברות. בפורים, למשל, קראת בכפות הידיים של הילדים כ"מגיד עתידות", בעוד שבשאר ימות השנה קראת לנו בכפות הידיים באופן רציני ומקצועי למול עינינו המשתאות. נקודת המוצא שלך לדברים היתה תמיד אופטימית ופתוחה בלי לחטוא בפזיזות או בנאיביות. גם בתקופות קשות שעברת ידעת לתת מילים טובות בפינו, מבלי לשתף אותנו בעובר עליך בפנים. מה שידענו - מפיה של צביה היה.

תמיד כשדיברנו עליך (שלא בפניך) ראינו בך דוגמא ומופת לאיך היינו רוצים להיות, להיראות ולהרגיש כשנגיע לגילך - חיוניים, חווים, אופטימיים, בריאים ומשמעותיים לסביבה. קשה להאמין שכל זה נגדע בחטף. אולי אפשר להתנחם בכך שהדרך שבה הלכת לבלי שוב תואמת באופן סמלי את דמותך - בשקט, בצנעה ובלי להטריח אף אחד. לפני סוף שנת הלימודים החולפת, הלחנת עבור מורי "בית-הספר המנגן" יצירה מקורית משלך, עם תפקיד לכל מורה. לא הספקנו לבצע את היצירה, והיא עדיין מונחת במגרת "מוסיקה רוח" בחדר המורים. כל-כך עצוב לנו לחשוב שכעת לא ננגן אותה לכבוד היותר, אלא לזכרך, ולדעת שלא תוכל לשמוע אותנו. רוצה לנחם, לאמר מילים שיקלו - למשפחה הגדולה והמפוארת שבנית יחד עם ריני רעייתך - ואין מילים אקוה שתוכלו לשאוב כוחות וחום מתוך היחד שלכם, ולחזק אחד את השני.

כבר מתגעגעת - אורלי בשם צוות "מבוא הגליל"

מפי שלומית עדר:

לילה טוב
מאת מיכאל כהן.

השיר הסוגר מתוך מחזמר פרי עטו, שהוצג במסיבת בר המצווה של בוגרי כתת איל - 1966:

כוכבים נוצצים ברקיע
אור ירח צג ממרום.
לגליל הלילה הגיע,
רב החושך, פג היום.
בטשטוש באופק מבחינים
קו רכסי ההר.
בשמי אורות החולה.
לילה בא לכפר.

שקט מסביב. רק טרטור צרצר.
בשדה התן הפסיק ילל.
ריח המימוז ממלא הכפר.
בעולם שולט הליל.
חברים התפזרו אל חדריהם,
אור קלוש מסדקי חלונותם
השומרים מבליעים קול צעדיהם;
אין עוד רעש במדרכות.

בכתה הילדים שוכבים.
נשמע עוד פטפוטם

אט-אט קולותיהם נפסקים,
נרדמים כולם.

"Digi Divrei" - The voice of the village (digital version)

Yes, we still have a voice and would like you to hear it and to hear from you too! Please write / respond / complain and otherwise abuse us (just kidding)

Keep in touch. Remember you are part of this community!

David Ellman: dellman@kfar-hanassi.org.il

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

www.kfar-hanassi.org.il/telcomm/ בואו לבקר ב.....

"The only place that success comes before work is in the dictionary"

- Mossi Hameiri